

Consell Tributari
Expedient: 105/4

El Consell Tributari, reunit en sessió de 20 d'abril de 2005, coneixent del recurs presentat pel Sr. A.S.P., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- A 7 de juny de 2001, el Sr. A.S.P. dedueix recurs contra la provisió d'embargament núm. EB-2001-6-09-..., de data 15 de maig de 2001, mitjançant la qual l'Administració tributària municipal va pretendre el cobrament de la quota de l'impost sobre béns immobles corresponent al segon trimestre de l'exercici 1998, relativa a l'immoble situat al c/ ..., núm. ..., àtic, propietat del recurrent.

2.- Al·lega en síntesi que tots els actes de gestió corresponents han estat notificats en domicili erroni, "ignorant dolosament" l'Administració el seu domicili fiscal vertader, i que durant el període de pagament voluntari tenia saldo disponible al compte corrent on tenia domiciliat el cobrament de l'impost. D'altra banda, i sense precisar-ho adequadament, sol·licita ser indemnitzat dels danys i perjudicis que la conducta de l'Administració li ha ocasionat, a l'empara de l'art. 139 de la Llei 30/1992.

3.- Consta a l'expedient que el domicili del recurrent és al c/ ..., núm. ..., 5è-4a, i que les notificacions de la provisió de constrenyiment corresponent van ser intentades unes en el lloc on fins a 1997 l'interessat tenia una oficina de farmàcia i d'altres a la ubicació de l'objecte tributari.

4.- També consta a l'expedient que el cobrament dels rebuts de l'impost sobre béns immobles estava domiciliat en un compte corrent obert a l'entitat Banca Catalana, i que si bé en aquest compte van ser carregades oportunament les quantitats degudes per aquest impost en altres períodes, la corresponent al segon trimestre de 1998 no va ser atesa per l'esmentada entitat de crèdit.

5.- Finalment, consta igualment que el 15 d'octubre de 2001 va ser satisfet el deute amb el recàrrec de constrenyiment i els interessos exigits.

6.- El Departament de Reclamacions de l'Institut Municipal d'Hisenda proposa l'estimació parcial del recurs, atenent a les defectuoses notificacions de la provisió de constrenyiment.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Quant a la notificació de la provisió de constrenyiment, antecedent de la provisió d'embargament impugnada, resulta necessari compartir el criteri del Departament de Reclamacions de l'Institut Municipal d'Hisenda quan assenyala que aquesta provisió manca d'eficàcia en no haver estat notificada correctament. I si això és així, en virtut d'allò disposat a l'art. 138.2 de la Llei General Tributària de 1963 (LGT) procedeix anul·lar la subsegüent provisió d'embargament impugnada per l'interessat. Aquest és l'únic àmbit per al qual resulta rellevant l'al·legació genèrica de falta de notificació que planteja el recurrent, en la mesura que la liquidació de l'impost sobre béns immobles a la qual es refereix l'acte impugnat va ser plenament eficaç per concórrer totes les circumstàncies requerides per l'art.124.3 LGT.

Segon.- Quant a la responsabilitat exigida pel recurrent a l'Administració, derivada del funcionament "normal o anormal dels serveis públics", que estableixen els arts. 139 i ss. de la Llei 30/1992, la sol·licitud del recurrent no pot ser atesa. Com s'ha assenyalat als antecedents, consta que l'Administració va presentar el rebut corresponent al cobrament a l'entitat de crèdit en la qual el subjecte passiu havia domiciliat el pagament, sense ser atès per l'entitat. L'Administració ignora la causa que va motivar el fet que la quantitat corresponent no fos carregada en el compte corrent de l'interessat que al·lega que tenia saldo disponible en aquesta data i, no obstant això, no acredita aquesta circumstància, limitant-se a indicar les dificultats que existeixen per a demostrar-ho tenint en compte del procés d'absorció de Banca Catalana al BBV. Convé recordar que la domiciliació és una forma d'efectuar el pagament dels deutes tributaris, expressament admesa per l'ordenament jurídic, com a alternativa al pagament directe al qual està obligat el subjecte passiu. La domiciliació pressuposa un contracte entre l'interessat i una entitat de crèdit, per la qual cosa, actuant en nom i interès del seu client, l'entitat procedeix a atendre determinats pagaments carregant-los als comptes

disponibles. Aquest contracte, vertebrat com un mandat, és aliè a l'Administració. Si ocorre que el mandant, aquí l'interessat, ha proveït de fons a la mandatària (l'entitat de crèdit) i no atén el mandat, l'entitat incorre a la responsabilitat contemplada a l'art. 1.718 del Codi Civil, i en la prevista, si escau, en els arts. 244 i ss. del Codi de Comerç, però de cap manera tal responsabilitat pot projectar-se sobre l'Administració, que es limita a exigir el cobrament del que li és degut. En aquest sentit només procedeix afegir que el recàrrec i els interessos que incrementen la quota liquidada no poden considerar-se perjudicis ocasionats pels incidents indicats, sinó conseqüències que es produeixin ope legis quan el deute tributari no se satisfà durant el període de pagament voluntari (art. 127 LGT).

Per tot això, i coincidint amb l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

ESTIMAR en part el recurs; ANUL·LAR la provisió d'embargament impugnada, i NOTIFICAR la provisió de constrenyiment corresponent.